

Кити на частоті 52 герци (Limited edition)

КУПИТИ

Кит, що співає на частоті 52 герци, — єдиний у світі. Цей спів такий неповторний, що інші кити його навіть нечують. Його голос нікого не досягає, і ніхто не співає у відповідь. Тому його назвали «найсамотнішим китом на планеті»

Це історія молодої жінки, яка протягом багатьох років зазнавала жорстокого поводження з боку батьків, поки нарешті друзі не допомогли їй розірвати всі зв'язки із сім'єю. А потім Кіко і зовсім переїжджає до віддаленого приморського селища. Облаштувавши своє життя на новому місці, вона зустрічає 13-річного хлопчика, чие ім'я відібрала мати, лишивши натомість тільки нице «Комаха».

Обоє добре знають, що таке бути зрадженими, що таке бути самотніми. Та їхня зустріч — це початок нової історії, історії двох споріднених душ.

Розділ 1

Дощ у місті на краю світу

Невимушено, неначе питав про погоду на завтра, він поцікавився:

— Ти працювала повією?

На якусь мить я розгубилась, не зрозумівши сенсу слова. Повією? Коли зрозуміла, то охнула, а тоді ляснула його долонею по перенісню. Дзвінке «лясь» розійшлося кімнатою.

— Ти дурний, чи що?

Чоловік, що поставив таке грубе запитання, Муранака, був майстром, у якого я замовила ремонт будинку. Трухлява підлога де-не-де прогиналася під ногами, тож, переживаючи, що провалюся в дірку у власному будинку, я терміново попросила полагодити її. Якщо рахувати день огляду, то це вже третій день, коли він приходив у мій дім. Працювати в таку спеку, певно, важко, тому я приносила холодний чай і навіть солодощі, а він от як говорить із клієнткою.

— Та що ж ви таке невічливе питаєте?! — Підлеглий Муранаки, здається, його звати Кента, спохопився та почав кланятися з перепрошеннями. Попри агресивну зовнішність — рожеве волосся та пірсинг у носі, — він виявився на диво порядним. — Вибачте, вибачте, будь ласка. Махоро-сан не хотів вас образити. Просто він така людина, видає без жодного фільтра все, що має в голові.

— Тобто він весь час про це думав, просто не озвучував. «Ця жінка, мабуть, повія у відставці» чи щось таке.

Звісно, у різних робіт немає рангів. А все ж є певна межа ввічливості, яку він однозначно порушив. Щойно годину тому я пригощала їх прохолодною динею, і тепер докірливо дивилася на Муранаку, наче питаючи, чи той уже забув про мою доброту. Він був трохи старшим за мене, молодий чолов'яга років тридцяти з коротким чорним волоссям і сильними засмаглими руками. Те, як він зосереджено працював і як давав Кенті вказівки, спершу справило на мене хороше враження, та в одну мить він перетворився на

ничого мерзотника. Почервонівши аж до кінчика носа, Муранака почухав голову і пробурмотів «неправда»:

Місцеві бабці активно пліткують про це, тож я хотів їм заперечити...

— Та про що мова взагалі?

Я терпляче вислухала розповідь Муранаки про те, що поміж місцевих розійшлися чутки, неначе я працювала у сфері дорослих розваг і тепер утекла сюди з Токіо. А це містечко на узбережжі в префектурі Ойта я, не маючи з ним жодних зв'язків, вибрала, щоб добре заховатися від якудз, які начебто мене переслідують. Ба більше, десь на тілі я ховаю шрами від їхніх катувань. Ось так.

— Тож я хотів їм сказати, що це брехня і що треба перевіряти інформацію, — сухо закінчив Муранака.

Я втомлено зітхнула. Від переїзду сюди минуло тижні три. Містечко таке далеке від цивілізації, що ані нормальних магазинів, ані конбіні тут немає. Щоб купити продукти, потрібно двадцять хвилин їхати машиною до найближчого «Іону» або п'ятнадцять хвилин іти до «Кондомарту». Водійського посвідчення в мене немає, тож доводиться ходити в «Кондомарт». Він схожий на переобладнаний склад, і продається там велике різноманіття всього: від продуктів та побутових товарів до одягу й навіть сільськогосподарської техніки. Сукні й футболки з химерними тропічними візерунками виставлені поруч із робочими гумовими чоботами й синіми брезентами для використання десь на будівництві. Словом, там панує цілковитий хаос. Спершу це видавалося мені кумедним, але швидко набридло, адже більшість речей звідти мені не потрібні, а ось необхідних надто малий вибір. Наприклад, мені досі не вкладається в голову, як в асортименті цілої крамниці може бути всього один вид шампуню.

А ось, власне, і запитання: я нікуди, крім цього «Кондомарту», не виходила, де ж про мене стільки чуток розійшлося? Запитала в Муранаки, і виявилось, що таки в самому «Кондомарті». Попри те що я навіть не розмовляла нормально ні з ким? Та в куті крамниці є спеціальна зона для перекусу зі столами, де збирається місцева спільнота. Як подумати, то й справді, є закуток, де стоять лавки зі столами, і, здається, хтось там завжди

сидить... Та позаяк мене це геть не цікавило, ніколи не звертала уваги. А ось спільнота надзвичайно зацікавилась і прискіпливо спостерігала за мною.

— Навколо тебе така атмосфера, ніби щось трапилося, і ти наче ж не працюєш, а грошей маєш удосталь, тож бабці й дійшли такого висновку. Містечко в нас маленьке, старші люди мають багато вільного часу, тому, як щось нове з'являється, одразу ж бурхливо на це реагують. І гадаю, що ти, Мішіма-сан, викликаєш особливу цікавість.

Муранака сором'язливо схилив голову й зізнався, що його бабуся теж входить у кондомартську спільноту, а коли дізналася, що внук, який живе разом з нею, ремонтує будинок жінки із цих чуток, почала нав'язливо випитувати.

— Бабця в мене має свою думку про все й голосно заявляє про неї. Та коли бачить, що помилилася, виправляється теж голосно. Тому я вирішив запитати, — похнюплено додав Муранака, а я подумала, яка ж це морока.

Мені взагалі однаково, за кого мене мають, навіть якщо за повію. Коли хтось отак у лоба ще спитає, то можна раз між очей вліпити, а як просто шепочуться по закутках, то й нехай собі. Але Муранака, схоже, так не вважає.

— А чому ти вирішив, що це неправда? — запитала я, однак він тільки пробурмотів «та якось так».

— Відчувається, що ти твердо стоїш на землі. У будинку прибрано, і продукти вибираєш добре. Немає враження, що живеш тут тимчасово.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ